

Ves sen, ki v sebi nosiš ga, srce,
pred tabo v morje bleska se spreminja;
glej, tvoje vse željé: daljava sinja,
čez njo kot sokol sladka misel gre.

Miruj, srce! Pozabi vso boleost!
Kar si trpelo, rože je rodilo
in z vencem čelo moje okrasilo,
trpeč doseglo si najvišjih zvezd.

Žari nad kupolami zlat škrlat
in v mrak zavija mesto se hrumeče;
cipresa tiho pesem mi šepeče:
Srce, spet polno si brstečih nad.

Šumi, šumi, — o njej mi govori,
opojno lije v dušo melodijo.
Na sever daleč misli mi bežijo
in v hrepenenju se meglé oči . . .“

Zimski dan.

Krakov, Park Jordana.

Pod belim plaščem park osamljen spi,
v sanjavem molku se gubi aleja,
za hip iz sna se je zbudila veja,
vzdrhtela, v dalji pa zvone sani.

Iz smrek je dahnil čudomehek dih . . .
Tako se v duši moji je stopilo,
kot da se dvoje rok je doteknilo,
blestečih rok vseh misli tajnostnih.

O ti! Daj, da poljubim ti oči,
da v čudesni ljubavi se spojiva —
Ah, sam sem! Park pod snežnim plaščem sniva;
v daljavi le nekje zvone sani . . .

